

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-709-14(3)/16/JK

Warszawa, 12 lipca 2016 r.

DECYZJA DIH-1/58/2016

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 23), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2014 r. poz. 148, z późn. zm.) Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy Z Pieca Rodem Sp. z o.o. z siedzibą w Łodzi od decyzji Łódzkiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Łodzi nr 56/KJ-ŻG/2016 z dnia 16 maja 2016 r. (nr akt sprawy: ŻG.8361.57.2016), którą, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 i art. 40a ust. 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2015 r. poz. 678, z późn. zm.), ww. przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 2.741 zł (słownie: dwa tysiące siedemset czterdzieści jeden złotych), na którą składają się kary pieniężne w wysokości:

- a) 1.793 zł (słownie: jeden tysiąc siedemset dziewięćdziesiąt trzy złote) z tytułu wprowadzenia do obrotu 14 partii niewłaściwej jakości handlowej wyrobów cukierniczych,
- b) 948 zł (słownie: dziewięćset czterdzieści osiem złotych), stanowiąca wysokość kary nałożonej w okresie 24 miesięcy przed dniem rozpoczęcia kontroli, o którą podwyższa się karę w związku z wprowadzeniem do obrotu produktów tego samego rodzaju, nieodpowiadających jakości handlowej ze względu na tę samą wadę (pieczywa i wyrobów cukierniczych),

1. **uchyla zaskarżoną decyzję w całości,**
2. **na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych wymierza przedsiębiorcy Z Pieca Rodem Sp. z o.o. z siedzibą w Łodzi karę pieniężną w wysokości 1.793 zł (słownie: jeden tysiąc siedemset dziewięćdziesiąt trzy złote) z tytułu wprowadzenia do obrotu 14 partii niewłaściwej jakości handlowej wyrobów cukierniczych.**

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach 25 – 29 lutego 2016 r. przez inspektorów reprezentujących Łódzkiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Łodzi, zwanego dalej również „*Łódzkim WIIH*”, w sklepie firmowym, mieszczącym się w Łodzi przy ul. Pabianickiej 245 (C.H. Port Łódź), należącym do przedsiębiorcy Z Pieca Rodem Sp. z o.o. z siedzibą w Łodzi, zwanego dalej również „*stroną*”, oceniono oznakowanie będących w ofercie handlowej wyrobów cukierniczych, oferowanych do sprzedaży bez opakowań.

W wyniku powyższego stwierdzono, że:

1. wiatraczki wiśnia, w ilości 1,50 kg, w cenie sprzedaży 29,50 zł/kg,
2. wiatraczki morela, w ilości 1,42 kg, w cenie sprzedaży, 29,50 zł/kg,
3. wiatraczki kiwi, w ilości 2,05 kg, w cenie sprzedaży 29,50 zł/kg,
4. maślane, w ilości 1,10 kg, w cenie sprzedaży 36,00 zł/kg,
5. kruche z orkiszem, w ilości 1,83 kg, w cenie sprzedaży 29,00 zł/kg,
6. kruche z amarantusem, w ilości 1,90 kg, w cenie sprzedaży 29,00 zł/kg,
7. ciastka owsiane, w ilości 0,98 zł/kg, w cenie sprzedaży 30,00 zł/kg,
8. owsiane, w ilości 0,90 kg, w cenie sprzedaży 30,00 zł/kg,
9. półfrancuz wiśnia, w ilości 1,40 zł/kg, w cenie sprzedaży 28,00 zł/kg,
10. półfrancuskie morela, w ilości 1,68 zł/kg, w cenie sprzedaży 29,00 zł/kg,
11. cytrynowe, w ilości 2,50 kg, w cenie sprzedaży 16,50 zł/kg,
12. ciasto ze śliwkami, w ilości 1,50 kg, w cenie sprzedaży 19,50 zł/kg,
13. bakaliowe, w ilości 1,20 kg, w cenie sprzedaży 18,00 zł/kg,
14. maślane przez maszynkę, w ilości 1,80 kg, w cenie sprzedaży 29 zł/kg,

o łącznej wartości 583,01 zł, nie odpowiadają wymaganiom jakości handlowej z uwagi na brak w miejscu sprzedaży, na wywieszce dotyczącej danego środka spożywczego lub w inny sposób, w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentom, wykazu składników, w tym składników powodujących alergię lub reakcje nietolerancji (gluten, mleko i jego pochodne, jaja, soja i produkty pochodne – lecytyna sojowa), oraz w przypadku produktów z poz. 5 i 6 – nazwy albo imienia i nazwiska producenta (w toku kontroli ustalono, że ich producentem była Cukiernia „Agata” Agata Żmijewska, ul. Weteranów 45, 05-250 Radzymin). Powyższe naruszało wymagania § 19 ust. 1 pkt 2 i 3 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 23 grudnia 2014 r. w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych (Dz. U. z 2015 r. poz. 729), zwanego dalej „*rozporządzeniem w sprawie znakowania*”, w związku z art. 44 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylenia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE

Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz. U. UE L 304 z 22.11.2011, s. 18, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem 1169/2011”.

Przy ww. produktach znajdowały się natomiast wywieszki z nazwą towaru i ceną sprzedaży.

Wobec stwierdzonych nieprawidłowości, pismem z 15 kwietnia 2016 r., Łódzki WIIH zawiadomił przedsiębiorcę Z Pieca Rodem Sp. z o.o. z siedzibą w Łodzi o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 i art. 40a ust. 3 ustawy o jakości handlowej, kary pieniężnej z tytułu wprowadzenia do obrotu 14 ww. partii niewłaściwej jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych oraz poinformował o prawie do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona została również wezwana do przekazania informacji o wielkości obrotu osiągniętego w poprzednim roku.

W odpowiedzi na powyższe, strona w dniu 6 maja 2016 r., za pomocą poczty elektronicznej, przekazała żądane informacje oraz poinformowała, że każdy nowo otwierany punkt sprzedaży jest standardowo wyposażony w wykazy składników oraz dokumentację HACCP. Strona poinformowała z jakiego powodu brak było wykazu składników – segregator, w którym się znajdowały został przekazany administracji C.H. Port Łódź i zwrócony dopiero po dwóch dniach. Ponadto strona zaznaczyła, że sprzedawcy są szkoleni w zakresie obowiązku informowania konsumentów o składzie produktów, w tym składnikach alergicznych, oraz udostępniania konsumentom tych wykazów.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją nr 56/KJ-ŻG/2016 z dnia 16 maja 2016 r., Łódzki WIIH wymierzył przedsiębiorcy Z Pieca Rodem Sp. z o.o. z siedzibą w Łodzi, w oparciu o art. 40a ust. 1 pkt 3 oraz art. 40a ust. 3 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną w wysokości 2.741 zł, na którą składają się kwoty:

- a) 1.793 zł z tytułu wprowadzenia do obrotu 14 partii artykułów rolno-spożywczych niewłaściwej jakości handlowej,
- b) 948 zł, stanowiąca wysokość kary nałożonej w okresie 24 miesięcy przed dniem rozpoczęcia kontroli, o którą podwyższa się wymierzoną karę w związku z wprowadzeniem do obrotu produktów tego samego rodzaju nieodpowiadających jakości handlowej z uwagi na tę samą wadę.

Pismem z 2 czerwca 2016 r., strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, odwołanie od ww. decyzji, wnosząc, na podstawie art. 138 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 23), zwanej dalej „k.p.a.”, o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji. Zaskarżonej decyzji strona zarzuciła naruszenie § 19 ust. 1 i 2 rozporządzenia w sprawie znakowania w związku z art. 44 ust. 1 rozporządzenia 1169/2011.

Pismem z 22 czerwca 2016 r., Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę Z Pieca Rodem Sp. z o.o. z siedzibą w Łodzi, iż przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 k.p.a., prawo do zapoznania się z aktami sprawy a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 8 ust. 2 rozporządzenia 1169/2011, podmiot działający na rynku spożywczym odpowiedzialny za informację na temat żywności zapewnia obecność i rzetelność informacji na temat żywności zgodnie z mającym zastosowanie prawem dotyczącym informacji na temat żywności oraz wymogami odpowiednich przepisów krajowych.

Zgodnie z art. 8 ust. 5 ww. rozporządzenia, podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają przestrzeganie w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą wymogów prawa dotyczącego informacji na temat żywności i odpowiednich przepisów krajowych mających znaczenie dla ich działalności i upewniają się, że wymogi te są spełnione.

Rozporządzenie 1169/2011, w art. 6 stanowi, że każdemu środkowi spożywczemu przeznaczonemu do dostarczenia konsumentowi finalnemu lub do zakładów żywienia zbiorowego muszą towarzyszyć informacje na temat żywności zgodnie z tym rozporządzeniem.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U. UE L 31 z 01.02.2002 r. s. 1 z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem 178/2002”, podmioty działające na rynku spożywczym i pasz zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji, w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów.

Rozporządzenie w sprawie znakowania, w § 19 ust. 1 pkt 2 i 3 stanowi, że w przypadku środków spożywczych oferowanych do sprzedaży konsumentowi finalnemu lub zakładom żywienia zbiorowego bez opakowania lub w przypadku pakowania środków spożywczych w pomieszczeniach sprzedaży na życzenie konsumenta finalnego lub ich pakowania do bezzwłocznej sprzedaży podaje się nazwę albo imię i nazwisko producenta, wykaz składników – zgodnie z art. 18–20 rozporządzenia 1169/2011, z uwzględnieniem informacji, o których mowa w art. 21 tego rozporządzenia.

Zgodnie z § 19 ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania, informacje, o których mowa w ust. 1, podaje się w miejscu sprzedaży na wywieszce dotyczącej danego środka spożywczego lub w inny sposób, w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentom.

W myśl art. 3 pkt 5 ustawy o jakości handlowej, jakością handlową to cechy artykułu rolno-spożywczego dotyczące jego właściwości organoleptycznych, fizykochemicznych i mikrobiologicznych w zakresie technologii produkcji, wielkości lub masy oraz wymagania wynikające ze sposobu produkcji, opakowania, prezentacji i oznakowania, nie objęte wymaganiami sanitarnymi, weterynaryjnymi lub fitosanitarnymi.

Ustawa o jakości handlowej w art. 40a ust. 1 pkt 3 wskazuje, że każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze nieodpowiadające jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej lub deklarowanej przez producenta w oznakowaniu tych artykułów, podlega karze pieniężnej w wysokości do pięciokrotnej wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie tych artykułów rolno-spożywczych do obrotu, nie niższej jednak niż 500 zł.

Zgodnie z art. 40a ust. 3 ww. ustawy, kto ponownie wprowadza do obrotu produkt tego samego rodzaju, który nie odpowiada jakości handlowej ze względu na tę samą wadę, podlega karze pieniężnej ustalonej – w zależności od stwierdzonej wady – zgodnie z ust. 1 pkt 3 lub 4, podwyższonej o wysokość kar nałożonych w okresie 24 miesięcy przed dniem rozpoczęcia kontroli.

Ustalając wysokość kary pieniężnej, zgodnie z art. 40a ust. 5 tej ustawy, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej uwzględnia: stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych, wielkość jego obrotów oraz przychodu, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych.

W niniejszej sprawie organ pierwszej instancji stwierdził, że w przypadku ww. produktów oferowanych do sprzedaży w placówce należącej do strony, nie uwidoczniono informacji o wykazie składników, w tym alergennych, które to informacje są wymagane przez ww. przepisy, a w przypadku dwóch partii nie uwidoczniono ponadto informacji o imieniu i nazwisku producenta. Biorąc powyższe pod uwagę, zdaniem Prezesa UOKiK, Łódzki WIIH właściwie uznał, że strona wprowadziła do obrotu 14 partii artykułów rolno-spożywczych niewłaściwej jakości handlowej, co skutkowało wymierzeniem stronie kary pieniężnej w wysokości 1.793 zł, natomiast Prezes UOKiK nie podziela stanowiska Łódzkiego WIIH, że karę tę należało, na podstawie art. 40a ust. 3 ustawy o jakości handlowej, podwyższyć o kwotę 948 zł, stanowiącą wysokość kary nałożonej w okresie 24 miesięcy przed dniem rozpoczęcia kontroli. W ocenie Prezesa UOKiK, organ pierwszej instancji nie miał podstaw do zastosowania art. 40a ust. 3 ustawy o jakości handlowej, gdyż poprzednia decyzja dotyczyła wprowadzenia do obrotu pieczywa i wyrobów cukierniczych, zaś niniejsza – tylko wyrobów cukierniczych. W związku z powyższym, zwiększenie wysokości kary o kwotę 948

zł, stanowiącą wysokość kary nałożonej w okresie 24 miesięcy przed dniem rozpoczęcia kontroli, nie było prawidłowe.

W pierwszej kolejności Prezes UOKiK wskazuje, iż w myśl art. 40a ust. 3 ustawy o jakości handlowej, karze pieniężnej w nim określonej podlega ten, kto ponownie wprowadza do obrotu produkt tego samego rodzaju, który nie odpowiada jakości handlowej ze względu na tę samą wadę (podkreślenia Prezesa UOKiK). W opinii Prezesa UOKiK, określenie „ponownie” użyte w tym przepisie oznacza, że dla jego zastosowania konieczne jest uprzednie wymierzenie decyzją ostateczną kary pieniężnej za wprowadzenie do obrotu produktu, ale nie jakiegokolwiek, lecz tego samego rodzaju. Niewątpliwie zarówno przedmiotowa decyzja (nr 56/KJ-ŻG/2016 z dnia 16 maja 2016 r.), jak i ją poprzedzająca (nr 61/ŻG/2014 z dnia 9 lipca 2014 r.) dotyczą wymierzenia stronie kar pieniężnych z tytułu wprowadzenia do obrotu nieprawidłowo oznakowanych wyrobów cukierniczych, niemniej jednak decyzja nr 61/ŻG/2014 swoim zakresem obejmuje również pieczywo. Należy zauważyć też, że ww. decyzją nr 61/ŻG/2014 nie wymierzono oddzielnych kar za wyroby cukiernicze i pieczywo, lecz karę za wszystkie wprowadzone produkty. Skoro więc pierwsza decyzja Łódzkiego WIIH nr 61/ŻG/2014 dotyczyła wprowadzenia do obrotu niewłaściwej jakości handlowej pieczywa i wyrobów cukierniczych, a obecnie skarżona – tylko wyrobów cukierniczych, nie można zwiększyć kwoty obecnie wymierzonej kary o karę poprzedzającą, gdyż w części dotyczy ona pieczywa, a więc innego rodzaju produktu. Na podstawie treści decyzji nr 61/ŻG/2014 Prezes UOKiK nie ma możliwości wyliczenia kwoty kary dotyczącej pieczywa i kwoty dotyczącej wyrobów cukierniczych, o którą ewentualnie można byłoby zwiększyć karę wymierzoną skarżoną decyzją nr 56/KJ-ŻG/2016 stosownie do dyspozycji art. 40a ust. 3 ustawy o jakości handlowej. Mając na uwadze powyższe, w niniejszej sprawie wadliwe przypisanie „recydywy” stanowi więc naruszenie prawa i miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, wobec czego zaskarżoną przez stronę decyzję należało uchylić i orzec co do istoty.

Na marginesie rozważań w tym zakresie należy podnieść, że kwestia ponownego naruszenia prawa żywnościowego – choć nie mogła wpłynąć na zastosowanie przepisu art. 40a ust. 3 ustawy o jakości handlowej, to fakt ten mógł być, i został, prawidłowo wzięty przez Łódzkiego WIIH pod uwagę przy miarkowaniu wysokości kary pieniężnej wymierzonej w drodze skarżonej decyzji w wysokości trzykrotnej wartości korzyści majątkowej i zastosowaniu ustawowej wytycznej dotyczącej dotychczasowej działalności kontrolowanego na rynku artykułów rolno-spożywczych – stosownie do art. 40a ust. 3 ww. ustawy.

Odwołując się od decyzji, strona kwestionuje ustalenia kontroli, nie zgadzając się z organem co do naruszenia przez nią przepisów § 19 ust. 1 i 2 rozporządzenia w sprawie znakowania i art. 44 ust. 1 rozporządzenia 1169/2011. Strona wskazała, że z treści § 19 ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania wynika, iż przewiduje ono co najmniej kilka form

przekazywania konsumentom informacji, o których mowa w ust. 1 tego przepisu. Zdaniem strony, może to być inna forma prezentacji niż forma pisemna, byle tylko był to sposób przekazania informacji w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentowi finalnemu. W związku z powyższym może to być również informacja ustna, jeżeli tylko została przekazana konsumentowi. Tymczasem postępowanie organu pierwszej instancji nie wykazało by personel kontrolowanej placówki nie przekazywał konsumentom takich informacji ustnych. Organ ograniczył się jedynie do stwierdzenia, że w miejscu sprzedaży brak było pisemnej formy informacji o składzie oraz producencie oferowanych produktów.

Odnosząc się do powyższego należy przyznać rację stronie co do tego, że przedsiębiorca ma swobodę w wyborze sposobu podawania obowiązkowych informacji. Prezes UOKiK zauważa jednak, że możliwość podania informacji w postaci ustnej należy rozpatrywać w kontekście art. 12 rozporządzenia 1169/2011, który wskazuje w ust. 3, że inne sposoby podawania informacji niż na etykiecie lub opakowaniu będą możliwe po przyjęciu przez Komisję Europejską stosownych aktów delegowanych i dotyczy środków opakowanych. Ten sam art. 12 w ust. 5 stanowi, że do żywności nieopakowanej (takiej jak w niniejszej sprawie) ma zastosowanie art. 44 tego rozporządzenia. Przepis art. 44 ust. 2 rozporządzenia 1169/2011 pozostawił państwom członkowskim swobodę co do przyjmowania przepisów krajowych dotyczących sposobu udostępniania danych szczegółowych o żywności nieopakowanej. Polski ustawodawca nakazał, by dane obowiązkowe były „podawane w miejscu sprzedaży na wywieszce dotyczącej danego środka spożywczego lub w inny sposób, w miejscu bezpośrednio dostępnym konsumentowi finalnemu (§ 19 ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania). Przyjął w związku z tym należy, że spełnieniem ww. wymogu jest podanie informacji w formie wizualnej (na wywieszce, katalogu lub innej formie), a nie, jak wywodzi to strona – ustnej. Kupujący nie może więc być informowany o produkcie w sposób pośredni, wymagający od niego podjęcia czynności związanych z zasięgnięciem informacji o składzie, w przedmiotowej sprawie zapytania pracownika placówki, ponieważ to na sprzedawcy ciąży obowiązek przekazania wszystkich wymaganych prawem informacji. Z tym zakresem informacji konsument powinien się zaznajomić w sposób bezpośredni przed dokonaniem czynności zakupu. Wykaz składników produktów oferowanych luzem powinien być bezpośrednio dostępny dla konsumentów, niewystarczającym jest udostępnianie tego rodzaju informacji ustnie, za pośrednictwem personelu. Strona twierdzi natomiast, że w należącej do niej placówce dostęp do wykazu składników 14 partii artykułów rolno-spożywczych umożliwiony był konsumentom właśnie za pośrednictwem personelu. Wykaz składników nie był zatem uwidoczniiony dla konsumentów, a tym samym taki sposób oznakowania nie odpowiadał wymaganiom § 19 ust. 1 pkt 2 i 3 oraz ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania, gdyż jak wskazano wyżej, przedsiębiorca ma możliwość wyboru sposobu przekazania konsumentom

obowiązkowych informacji o produktach oferowanych „luzem”, jednak pod warunkiem, że zapewni bezpośredni dostęp do miejsca, w którym te informacje się znajdują (por. np. wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie: z dnia 27 stycznia 2016 r., sygn. VI SA/Wa 1563/15; z dnia 17 listopada 2010 r., sygn. akt VI SA/Wa 1652/10 i z 7 stycznia 2013 r., sygn. akt VI SA/Wa 1914/12). Podanie informacji przez personel w formie ustnej, z użyciem mowy, nie jest więc – w ocenie Prezesa UOKiK – spełnieniem wymogu § 19 ust. 1 pkt 2 i 3 oraz § 19 ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania, wobec czego organ pierwszej instancji zasadnie nie dokonał ustaleń co do innego niż pisemny sposób przekazywania konsumentom informacji o ww. produktach.

Nie ulega wątpliwości, że strona w niniejszej sprawie nie zapewniła konsumentom informacji o oferowanych produktach, co ma szczególnie istotne znaczenie zwłaszcza w przypadku osób z różnego rodzaju nietolerancjami pokarmowymi, które z tego względu muszą unikać pewnych składników (składniki alergenne), tym samym odpowiada na podstawie art. 40a ust.1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej.

Biorąc pod uwagę fakt, iż zaskarżoną przez stronę część decyzji należało uchylić i orzec co do istoty, Prezes UOKiK przeprowadził ponowną analizę zawartych w art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej przesłanek wpływających na wysokość wymierzonej kary.

Miarkując stopień szkodliwości czynu, Prezes UOKiK stwierdził, że umieszczenie niepełnych danych o produktach uniemożliwia konsumentom dokonanie świadomego wyboru, co przekłada się na naruszenie zarówno ekonomicznych, jak i zdrowotnych interesów konsumenta.

Mając na uwadze zakres naruszenia organ odwoławczy uznał, iż oferowanie produktów niewłaściwej jakości handlowej narusza wymagania w zakresie oznakowania artykułów rolno-spożywczych istotne z punktu widzenia właściwości produktów. Informacja o produkcie stanowi jeden z elementów jakości handlowej, wobec czego brak wymaganych informacji o produktach, naruszał interesy konsumentów. Naruszone zostały krajowe i unijne przepisy w zakresie podawania konsumentom informacji na temat żywności.

Uwzględniając przesłankę dotychczasowej działalności kontrolowanego przedsiębiorcy na rynku spożywczym, organ wziął po uwagę, że przedsiębiorca w okresie 24 miesięcy po raz drugi naruszył przepisy prawa żywnościowego.

Wielkość obrotów i przychodu ustalono na podstawie przekazanych przez stronę informacji w tym zakresie – wiadomość e-mail z 6 maja 2016 r.

Wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych – łączna wartość zakwestionowanych niewłaściwej jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych wynosiła 583,01 zł.

Mając powyższe na uwadze, Prezes UOKiK wymierzył karę pieniężną w wysokości 1.793 zł, która spełni dyspozycję art. 17 ust. 2 rozporządzenia 178/2002. Obniżenie

wysokości kary pieniężnej w stosunku do wymierzonej przez Łódzkiego WIIH było konieczne z uwagi na to, iż organ odwoławczy rozpatrywał sprawę tylko w stosunku do wprowadzenia do obrotu 14 partii artykułów rolno-spożywczych niewłaściwej jakości i brak podstaw zastosowania w niniejszej sprawie art. 40a ust. 3 ustawy o jakości handlowej, tj. dotyczącego ponownego wprowadzenia do obrotu produktu tego samego rodzaju zakwestionowanego ze względu na tą samą nieprawidłowość.

Zgodnie z art. 40a ust. 6 i 7 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Łodzi w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Zatem, w myśl art. 127 § 2 k.p.a. w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 k.p.a., organ odwoławczy wydaje decyzję, w której:

1. utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo
2. uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję – umarza postępowanie pierwszej instancji całości albo w części, albo
3. umarza postępowanie odwoławcze.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2012 r. poz. 270, z późn. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga wnoszona do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Do należności pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r. poz. 613, z późn. zm.).

Z up. Prezesa Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów
ZASTĘPCA DYREKTORA
Departamentu Inspekcji Handlowej
Dariusz Łomowski